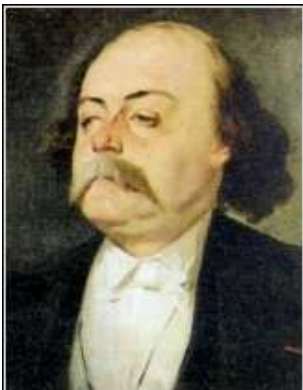

L'AUTOR

Gustave Flaubert
(Rouen 1821 -
Croisset, Normandia
1880). Novel·lista
francès. Després
d'iniciar estudis de
medicina, es dedicà
de ple a la literatura.
La publicació de la
seva primera obra
important,, Madame
Bovary (1857), cons-
titueix una dura críti-

ca a l'ideològica burgesa. És la mateixa crítica que hi ha al *Dictionnaire des idées reçues* (1911) i a *Bouvard et Pécuchet* (1877), ambdues obres publicades després de la seva mort, i d'una manera més insidiosa, a *l'Éducation sentimentale* (1870), que tingué dues versions i que alguns consideren la seva obra mestra. En totes aquestes obres, Flaubert traïa un romàntic amagat darrere un naturalista. De l'escriptor el preocupaven sobretot l'harmonia, la forma, els colors, l'art i la tècnica. Però el poeta romàntic, que, com a tal, odiava la burgesia i la feia responsable de totes les mediocritats i de totes les decadències, es frustrà ell mateix, i deixà parlar la natura i els temes d'estudi que li oferia. Acumulava una documentació de vegades impressionant, els apunts i les observacions, i oferia unes pintures d'una exactitud i un realisme sorprenents, totalment desproveïts d'emoció i de moralisme. Aquest art impersonal, gairebé clàssic, exclusivament basat en l'observació, fa una impressió de força expressiva i de pessimisme; en realitat, la descripció de les misèries intel·lectuals, malgrat la impassibilitat de l'autor, no és exempta de crueltat.

www.xtec.es/~jducros/Gustave%20Flaubert.html

PROPERES LECTURES PREVISTES

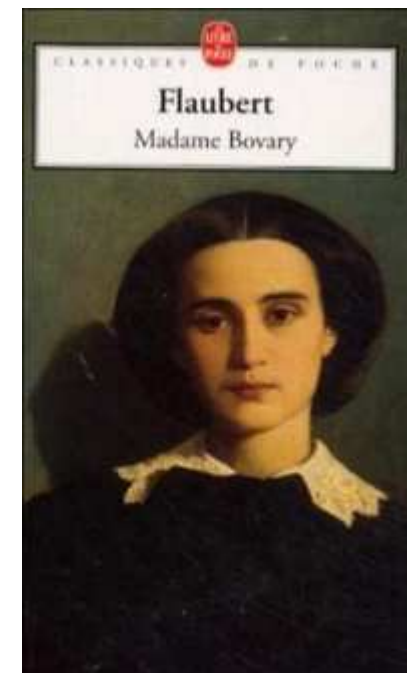
- Abusos del ritual, de Manuel Pérez Bonfill, amb presència de l'autor (18-12-09)

**Fes-te membre del
Club de Lectura
Biblioteca Marcel·lí Domingo
C. de la Mercè, 6
Tortosa
977 44 55 66
clubdelectura@tortosa.cat
bmd@tortosa.cat
www.biblioteca.tortosa.cat**

Organitzen:

CLUB DE LECTURA DE TORTOSA

**Madame Bovary
de Gustave Flaubert
30 de novembre de 2009
19.30 hores**

Madame Bovary

La publicació de Madame Bovary (1857), fou alhora un esdeveniment literari i un escàndol social, a causa de la amoralitat que hom veia en el comportament de la protagonista. El llibre fou condemnat més pel fet de constituir una dura crítica de l'empremta ideològica burgesa sobre una ànima ingènua que no pas per la conducta d'Emma Bovary.

El llibre narra la història d'una dona de províncies insatisfeta, educada en l'esquema burgès de l'època que la porta a viure en un món irrealment romàntic i a cercar la solució del tedi de la seva vida en les aventures amoroses. Emma Bovary és la protagonista d'aquesta esplèndida novel·la que, quan va ser publicada el 1857, va ser titllada d'immoral i va provocar un gran escàndol a la societat francesa de l'època, que desembocà fins i tot en un judici contra l'autor. La posterior absolució de Flaubert va donar a l'obra el reconeixement del públic i una gran difusió. Avui dia, *Madame Bovary* és considerada una de les obres mestres de la literatura universal.

La primera vegada que jo vaig llegir *Madame Bovary* va ser a primer de carrera, ara fa uns mil dos-cents anys, i us he de confessar que així, d'inici, no ho vaig fer amb gaire entusiasme. Coses de la filologia: quan me'l van recomanar en no sé quina assignatura, en una altra acabavem de llegir *La Regenta*, i jo, jove i tontet, vaig decidir que un francès amb la

pinta del senyor Flaubert no podia escriure res millor sobre adulteris que el que havia escrit el senyor Clarín (que no tenia una pinta molt millor que ell, però al menys era asturià). I el cas es que *La Regenta* és un tros de novel·la que jo no dubto en recomanar-li a ningú: és complexa, és entretinguda, té uns personatges inoblidables i està meravellosament ben escrita. Però, noi, *Madame Bovary* és una altra cosa...

La història que explica la novel·la, suposo que tots la coneixeu: una dona de províncies casada amb un metge sense gaires aspiracions es dedica, primer, a llegir novel·les d'amor, i després, a provar de viure aquestes novel·les en la realitat amb un parell d'homenots que en res milloren el que ja tenia a casa. Emma Bovary pateix de dos mals que, quan venen junts, són terriblement perillosos: té massa imaginació com per conformar-se amb la grisa vida que li ha tocat en sort, i no té la suficient imaginació com per trobar la forma de millorar aquesta vida sense copiar el que ha llegit en mil novel·les d'amor. El resultat és tot un reguitzell de falses il·lusions immediatament seguides d'unes decepcions mortals, i, per postres, una de les tragèdies més famoses de la història de la literatura.

Aquesta és, resumida fins l'absurd, la història de la novel·la; però després està la novel·la en si, que és un dels artefactes literaris més perfectes que ningú mai hagi muntat. Cada pàgina d'aquest llibre és un exercici d'estil bocabadant; cada imatge, cada descripció, cada diàleg semblen escrits per algú que no era (no ho podia ser) del tot humà. Hi ha escenes que jo mai no oblidaré, com ara la primera vegada que Charles Bovary veu l'Emma i queda fascinat per la forma en que la llum d'una finestra dibuixa el

contorn del seu cos i il·lumina la seva pell; o com l'escena famosíssima de la mà sortint per la finestreta del fiacre i deixant anar les restes d'una carta estripada; o com tot el capítol dels comicis agrícoles, on Flaubert s'inventa la tècnica del contrapunt narratiu i la porta fins a una perfecció mai superada.

Mario Vargas Llosa té un estudi molt interessant sobre *Madame Bovary* titulat *La orgia infinita*, en el qual confessa que ell es va enamorar de la dolça i tràgica Emma quan tenia vint anys, i fins avui. Doncs jo us he de confessar una cosa pitjor. Ara fa mil dos-cents anys, quan per fi vaig vencer els meus prejudicis i em vaig llegir la novel·la en dos dies bojós de desembre, jo no em vaig enamorar d'Emma Bovary: jo em vaig enamorar de Gustave Flaubert. Tal com sona. I així continuo: enamorat (platònicament, això sí) d'un francès calb i grassonet que ja fa més d'un segle i mig va escriure la novel·la més perfecta que jo mai hagi llegit.

<http://espaidellibres.wordpress.com>

Principals obres

Madame Bovary (1857)

Salambó (1862)

L'educació sentimental (1869)

La temptació de sant Antoni (1874)

Tres contes (1877)

Bouvard i Pécuchet (1881)